

IV.

Ние казахме вече, че славяно-българският народъ е билъ кръстенъ много по-рано отъ своятъ царь Бориса и че Кирилъ и Методии сж кръстили само българскиятъ дворъ и една малка частъ отъ болѣрете. Да видиме сега какъ е произлѣзло това кръщение. Византийските писатели, които, като гръци, иматъ обичай да приписватъ на себѣ си сичките заслуги, които сж са случили когато и да е за човѣчеството, говорятъ, че нѣкаква си Борисова сестра, която е била земена отъ гръците въ плѣнъ, която е живѣла доволно дълго време въ Цариградъ, която е била воспитана гръцки и която е приняла християнска вѣра, са вжрнала въ отечеството си и внушила на брата си любовь камъ християнството. Въ това време българското царство са намирало не въ твжрде щастливо положение. Борисъ предпринялъ война противъ сжрбете, за да имъ отмжсти за нещастниятъ походъ на баща си Прѣсяма, но тоя походъ са свжршилъ нещастно; неговите войни съ гръците, които са случили между 843 и 852 години, биле така сжщо нещастни; най-послѣ, неговото намѣрение да дѣйствува заедно съ панонските славяне противъ франките (853 г.) останале безуспѣшни. Освѣнъ това, въ Бжлгария са появилъ гладъ и моръ; народътъ са намиралъ въ отчаяние; Борисъ не знаялъ какво да прави и какъ да помогне на подданиците си; а гръците, които видѣле това положение, са приготвяле да му обяватъ война. Сичкото това накарало Бориса да потжрси свжрхестественна помощъ. Св. Методии и неговата